

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΠΡΟ 70 ΕΤΩΝ

Ο ΚΟΜΗΣ ΓΚΟΜΠΙΩ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η έκρηξις του ήρωιστείου της Θήρας. Διάνα ντε Γκομπινώ και Ρενάν. Παγκαλινίσι γάμοι. Ένα κρυφά κίσδημα του Γκομπινώ. Ζωή Δραγούμη. «Ζήτησ' ο Ναπολέων!» και «Γιούχα ο Ναπολέων!». Πελεκητικά διαδηλώσεις. Οί λησται έξω απ' τής Αθήνας. Οί γάμοι του Γεωργίου, κ.λ.π.

Ι Ι

Κατά την επιστροφή του Γκομπινώ και της οικογενείας του, μαζί με το νεαρό βασίλειά Λάδα: η μεγάλη έκρηξις του ήρωιστείου την Έλ- Διάνα ντε Γκομπινώ και Ρενάν με τη σύζυγό του. Ένα κρυφά κίσδημα του Γκομπινώ—έγραφε ο Γκομπινώ στις εντυπώσεις του—δία εβνε μωίρα, όλα τριζούν και ο κωπνός βγαίνει τόσο πικνός, ώστε με δυσκολία άνανένει κανείς...

Κατά την επιστροφή του Γκομπινώ, έφτασε στάς Αθήνας και ο Ρενάν με τη σύζυγό του. Η πρώτη, φυσικά, επίσκεψις του συγγαμφέως της «Ζωής του Ί- ηροσώ» ήταν στη Γαλλική Πρεσβεία, όπου όμως δέν τόν έσημηταύθησαν καθόλου, λόγω διαφορής θρησκευτικών άντιλήψεων. Η κόρη μάλιστα του Γκομπινώ, η Διάνα τόν άντιπαθούσε τόσο, ώστε όταν μά μέρα ο πατέρας της της ζήτησε να τού φέρη απ' τη βιβλιοθήκη τη «Ζωή του Ίηροσώ», η νεαρά Γαλλίς έπιασε τόν βιβλίο μ' ένα μαντήλι, γιά να μή λερώσει τά χέρια της με τού άφορισμένο αυτό έργο!... Έπίσης κατά την έπίσκεψη τού Ρενάν στην Πρεσβεία, η Διάνα άρνήθηκε να τού προσφέρει τού τούά και ούτε παρουσιάστηκε καθόλου στόν περιφίμο συμπατριώτη της.

Έν τή μεταξύ ο γάμοις της με τόν ύπασπότη τού βασιλέως Δανό κομητή ντε Γκιλντεστρόνε προετοιμα- ζόταν διαρκώς γιά να γίνη με τη μεγαλύτερη λαμ- πρότητα. Τέλος, στίς 8 'Απριλίου, ήμερα τού Πάσχα, μά ύπέροχη και θεία ήμερα από εκείνες πού μόνο κάτω απ' τόν ουρανό της Άττικής μπορεί να θαυμάση κανείς, έγινε ο γάμοις στό λιμάνι τού Πειραιώς, επάνω στη Γαλλική φρεγάτα «Φήμη». Όλα τά πλοία τού Πε- ναρόψ ήσαν σηματοστολιόμενα πρός τιμήν τών μελο- νύμων κ' επάνω στη «Φήμη» βρισκότανσαν όλοι οι έπίσημοι και τά μέλη της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας, ενώ η ώραία νύμφη, ύπέροχη μέσ' στό δόλοιο κφέ- ρεμά της, περιέμενε τόν εκλεκτό βασίλειά Γεωργίου. Τέ- λος ο βασιλεύς και ο γαμβρός έφτασαν, ενώ δια τά πλοία χαμετούσαν την άνοδο τους στη «Φήμη» με 101 κανονιοβολισμούς. Ό Γκομπινώ κατασκυφήθηκε, βλέ- ποντας τόν νεαρό μονάρχη να διευθύνεται πρός αυτόν γιά να τού άπευθύνη τά εγκάρδια συγχαρητήριά του, ώραίον και περήφανο μέσα στη λαμκή στολή του. Τέλος τού μυστηρίου έγινε, ενώ η μουκός έπαύσανη χαριμόσυνα έμβατήρια και τού πλήθους πού ήταν συγκε- τρωμένο στην παραλία έτεφφμούσε...

***

Η ζωή στάς Αθήνας ήταν πολύ ευχάριστη γιά τού Γκομπινώ και έγινε ακόμα πού ευχάριστη γιάτι σέ λίγο ένοιωσε ένα τρυφερό και μυστικό αίσθημα να τού πλημμυρίζη την καρδιά. Μεταξύ τών άλλων δεσποίν- δων πού πηγαίαν τότε στίς καθημερινές δεξιώσεις της Γαλλικής Πρεσβείας ήταν και η Ζωή Δραγούμη, η όποία έγονητε όλους τούς καλεσμένους, παίζοντας στό πιάνο συνθέ- σεις τού Βάγνερ. (Ό Βάγνερ, την εποχή εκείνη ήταν έντελώς άγνω- στος στη Γαλλία). Η Ζωή ήταν έξυπνότερη, χαριτωμένη, πνευματώ- δης και είχε γίνει η στενοτέρα φίλη της Διάνας. Έτσι ο Γκομπινώ δέν άδραγε να νοιώση γι' αυτήν ένα φιλοερό, μά γεμάτο σεβασμό, αίσθημα, τού όποιο δέν της εφανέρωσε ποτέ και τού όποιο όμως έφτανε γιά να τόν κίνη εδύχησιμόν.

Έντομαεαξύ ή Έλληνοτουρκικές σχέσεις είχαν έκτραχυνθεί. Ό Γκομπινώ, στην περιπτωσι αυτή δέν έπαυε να συμβουλεύει τού νεαρό βασιλεία να φανη φιλερηνικός. Μά ο λαός, έξερεθίζόμενος από τά

άποδείξατε πώς έφισε ύποτακτικός και ύπομονητικός... Αυτό τού πρά- γμα με συγκινεί!... Όρίστε τού χέρι μου... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Αίγλη!... ΑΠΓΑΗ. — Όρίστε τού χέρι μου... Σάς μιλό σοβαρά... Γίνητε εδύ- χημένοι... Τώρα, καλέ μου φίλε, πρόκει να ράξ άπολογήσω κ' έγώ σιγά-σιγά στό αυτί, πώς σάς άγαπάω και πώς σ' άγαπούσα πάντοτε και πώς δέν άνάτησα άλλον από σάς... (Τόν άγκυλάζει και τόν φιλεί).

κόμητα, ήταν φιλοπόλεμοι. Και όμως η Έλλάς τότε ούτε στρατό, ούτε όπλα είχε. Καθημερινώς διαδηλώσεις ένθουσιώδεις διοργα- νώντουσαν στάς Αθήνας ύπερ τού πολέμου, η όποίς, καθώς περνού- σαν από τη Γαλλική Πρεσβεία, πού βρισκόταν τότε στην όδό Στα- δίου, προέβαιναν σέ διάφορες εκδηλώσεις, φιλικές ή έχθρικές, άνα- λόγως τών οδηγίων πού είχαν από τούς άρχηγούς τών κομητών. Έτσι μά μέρα, ο λαός περνώντας από την Γαλλική Πρεσβεία άρχισε να φωνάζη: «Ζήτησ' ο Ναπολέων!» (Ό Ναπολέων ΙΙΙ ήταν τότε αυτοκράτωρ της Γαλλίας). Μά την άλλη μέρα, τού ίδιο πλήθους, έχον- τας άλλάξει έντελώς άντιλήψεις, σάβηκε κάτω απ' την Πρεσβεία, οιουλιάζοντας: «Γιούχα ο Ναπολέων!».

Η κατάστασις όμως αυτή είχε άρχισι να έννευρίση τόσο τού Γκομ- πινώ, όσο και την οικογένειά του. ώστε γιά να ήσυχάσουν κάτω αναγκάστεικαν να κάνουν ένα ταξίδι ως την Κωνσταν- τινούπολη.

Κατά την επιστροφή τους ένα νέο πάθος έκνυρίσσε τόν Αρθούδο, η γλυκιά! Ένα πρωί, έξαφνα, άρχισε να σκαλίζη ένα κομμάτι μάμαρο και, από την ήμερα εκείνη, η γλυκιά έγινε τού μόνο πράγμα πού τόν έν- διεφερε. Μά δέν την ήξερε καθόλου, ούτε σχεδόν ήξερε τί εινε, ούτε άνατομία. Τού μόνο πού ένοιωσε ήταν ή δη- μοιουργική δύναμις πού έβλεπε μέσα τού. Συναυτόσε ένα σωρό δυσκολίες άντεκέρηλτες, μά έτέμενε... Τρο- μερές όργες τόν ένκνυρίσαν όταν τού χέρι του δέν ύπί- κωσε στην έπιγενοσί του...

Συγχρόνος, με τίς προσπάθειες τού αυτές, δέν έπαψε να γράφη. Την εποχή εκείνη άρχισε τού Έλληρικώς ύπο- θέσεως μυθιστόρημα «Ακαθίη Φραγκοπούλου» και συνέ- χισε την «Ίστορία τών Περασών». Όταν δέν είκαμοφσε έκανε καμιά έκδρομη στό περίχωρα, πράγμα πού ήταν έξαιρετικά επικίνδυνο, γιάτι οι λησται, τρυφοδοτούμενοι από τά μοναστήρια, έγυρίζαν έξω απ' την Αθήνα. Κά- ποτε πού θέλανε να οργανώση ένα πικ-νίκ στην Πεντέλη, έσ' είκαμοφσε τής έσοτής του, ζήτησε από την κυβέρνηση γι' ασφάλεια συνοδεία 100 άνδρών, η όποία τού έδόθη με πρόθυμια. Μά και πάλι η κνέρυση τού εδήςλωσε ότι δέν άνελέμβανε καμιά είνθη, άν τυχόν αυτός ή οι προσκεκλημένοι του άπεμαρύνοντο απ' τού άσώπα- σμα!...

Έπειτα από λίγον καιρό παντρεύτηκε και ο βασιλεύς Γεωργιος, με τη Μεγάλη Δούσση της Ρωσσίας Όλιγα, πού ήταν ώραία σαν ύνειρο και μόλις δεκαέξη χρόνων. Οι γάμοι έγιναν στην Ρωσσία, μά, μόλις οι νενόμωμοι κα- τέβηκαν στην Έλλάδα, η νεαρά βασίλισσα προστεθήη στους στενοψ φίλους τού Γάλλου πρεσβευτού και της οικογενείας του. Έπειτα όμως από μερικους μήνες, ο Γκομπινώ άνεκληθήη στη Γαλλία κ' έφτασε από την Έλ- λάδα, όπου καθώς έλεγε, είχε περάσει τά δύο γλυκό- τερα χρόνια της ζωής του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

Όταν ο Λουδοβίκος 14ος ήταν ακόμα παιδί, μά μέρα, καθώς έτερχε σέ μάιν άλλατα τού βασιλικού κήπου, μπερδεύθηκε πάνω σέ κάτι άγκάθια πού βρισκόταν στην πλαγιά τού δρόμου κ' έπεσε.

Ό παιδαγωγός του έτερεξ άμέσως, τόν έσήσωσε και δείχνοντάς του τά άγκάθια, τού έλε: — Τό έζορετε, Υψηλότατε, ότι και ένα μόνον απ' αυτά τ' άγκάθια μπορεί να σάς βγάλι τού μάτι ή να σάς πληγώση; — Ναι, άπάντησε περήφανα ο παρίγκυφ, έξέρω όμως έπίσης ότι οι άκανθήνες δρόμοι οδηγούν στη δόξα!...

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

Δέν εινε κρία κ' άδικο, δέν εινε κ' άμαρτία πού ζέφανε τόν Κωσταντή με τ' άγιο τού βουβάλι και κουβαλήσαν μάμαρα να φτιάσουν μοναστήρι. Μιά άρχοντοπούλα άγνάντευε από γυαλίον πύργο. — Άγάλια — άγάλια, Κωσταντή, μή σκάσης τού βουβάλι. — Μωρή, δέν κλαίς τά νεύτα μου, δέν κλαίς τή λε- (δενύτα μου, μόν' κλαίς τού παληοβούβα- [λο πού κάλλιο να ψοφήση...

